

Οι πιο σημαντικές εκλογές των τελευταίων δεκαετιών



του **Σεΐτ Αλντογάν***

Στις 7 Ιουνίου στην Τουρκία θα πραγματοποιηθούν οι βουλευτικές εκλογές. Οι εκλογές αυτές χωρίς υπερβολή είναι οι σπουδαιότερες αυτών των δεκαετιών. Η κυβέρνηση, η αντιπολίτευση και η Αριστερά μαζί με τις κουρδικές δυνάμεις, τις μειονότητες και μαζί με τους καταπιεζόμενους όλων των τάξεων και των στρωμάτων κάνουν δικό τους σχέδιο για το παραπέρα βήμα τους.

Ο Ερντογάν και η τουρκική κυβέρνηση χρησιμοποιούν κάθε είδους προβοκάτσια, κρατική βία, δημαγωγία, ρουσφέτια και πολλά άλλα. Σκοπός τους είναι με αυτές τις εκλογές να εξασφαλίσουν τον πλήρη έλεγχο τους είτε επάνω στο κίνημα είτε με τους αντιπάλους τους ίου έχουν ανοιχτούς λογαριασμούς. Ο Ερντογάν δεν θέλει να είναι μόνο κυβέρνηση αλλά θέλει να είναι το ίδιο το κράτος.

Πρώτος στόχος τους είναι η αλλαγή του συντάγματος προς την επιθυμία του τουρκικού κεφαλαίου και σαν δεύτερο βήμα αλλαγή πολιτεύματος σε προεδρικό όπως στην Αμερική. Ο Ερντογάν και η τουρκική κυβέρνηση από την αρχή της ιστορίας τους επένδυσαν στην όξυνση των τεχνικών αντιφάσεων που δημιουργούσαν οι ίδιοι μεταξύ των κοινωνικών τάξεων και στρωμάτων. Σε αυτές τις εκλογές αυτή η τακτική είναι εντονότερη και προσπαθούν να δημιουργήσουν μια εικόνα ότι η κυβέρνηση αγωνίζεται ενάντια σε ξένες παρεμβάσεις, ενάντια στη χριστιανική σταυροφορία που απειλεί υλικά και ηθικά τις ισλαμικές αξίες κι ενάντια στα διάφορα συμφέροντα που εμποδίζουν την ανάπτυξη της χώρας!

Ο Ερντογάν, χρησιμοποιώντας όλες τις προεδρικές δυνατότητες, τρέχει από πόλη σε πόλη. Με λίγα λόγια η προεκλογική εκστρατεία του κυβερνώντος κόμματος ουσιαστικά γίνεται «με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας». Ο ίδιος δικαιολογεί την πράξη αυτή λέγοντας «όπου με καλεί ο λαός θα πάω». Αρκεί μόνο να δώσουμε το εξής παράδειγμα: στην επέτειο της κατάκτησης της Κωνσταντινούπολης οργανώθηκε ένα τεράστιο καραγκιοζιλίκι με χιλιάδες μεταμφιεσμένους στρατιώτες σε γενίτσαρους, μαχητικά αεροσκάφη και επίδειξη

στρατιωτικών δυνάμεων. Ενώ εκείνη τη μέρα 3 χλμ. παραπέρα ήταν η συγκέντρωση της Συμμαχίας, η Κωνσταντινούπολη είχε πραγματικά κατακτηθεί απ' όλες τις οδικές αρτηρίες, πλατείες και στενά απ' την αστυνομία για να μην γίνουν διαδηλώσεις στην επέτειο του πάρκου Γκεζί. Δεν περιορίζονται μόνο σε αυτά. Τις τελευταίες μέρες διώκουν ποινικά δημοσιογράφους με την κατηγορία «προδοσία της πατρίδας».

Η Συμμαχία στη Βουλή - Να σπάσει το φράγμα του 10%

Μέτωπο Αριστεράς, Κούρδων, Συνδικάτων

Το άλλο σκέλος αυτών των πολιτικών είναι η πολιτική βία που ασκείται ενάντια στο κίνημα και σε κάθε αντιπολίτευση. Μαζί με την εκλογική περίοδο πραγματοποιήθηκαν εκατοντάδες επιθέσεις ενάντια σε γραφεία της αριστερής συμμαχίας HDP. Σε αυτές τις επιθέσεις δεν δίστασαν να χρησιμοποιήσουν όπλα και να δολοφονήσουν. Η βρόμικη αυτή προπαγάνδα και οι φασιστικές επιθέσεις φυσικά και πρώτα από όλα έχουν στόχο την Αριστερά, το κουρδικό κίνημα και κάθε αντιπολίτευση ενάντια στη στρατηγική και τακτική της κυβέρνησης. Ενάντια στην κυβέρνηση η συντριπτική πλειοψηφία της Αριστεράς, το κουρδικό κίνημα, οι μειονότητες, τα συνδικάτα, οι δημοκρατικοί φορείς, οι διανοούμενοι και άλλοι δημιούργησαν δικό τους μέτωπο με στόχο να εμποδίσουν την πορεία της κυβέρνησης, αλλά και να διεκδικήσουν τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες που είναι κοινές απαιτήσεις.

Η σημασία των εκλογών βρίσκεται ακριβώς σε αυτό το σημείο. Η μόνη αντιπολίτευση που μπορεί να εμποδίσει την πορεία της κυβέρνησης είναι η επιτυχία της Συμμαχίας. Η είσοδος της Αριστεράς στη βουλή κάνει άνω κάτω όλο το σχέδιο του Ερντογάν. Αν η Συμμαχία ξεπεράσει το εκλογικό όριο που είναι 10%, σημαίνει ότι η κυβέρνηση δεν θα έχει πλειοψηφία είτε για αλλαγή του συντάγματος είτε του πολιτεύματος. Δηλαδή, εάν η συμμαχία πάρει πάνω από 10% και η κυβέρνηση ακόμα και να πάρει κοντά στο 50% βγάζει περίπου πάνω από 300 βουλευτές. Αν η συμμαχία δεν ξεπεράσει το όριο, τότε το κόμμα του Ερντογάν ακόμα και να πάρει κάτω από 35-40% εξασφαλίζει πάνω από 370 βουλευτές. Υπάρχουν πολλές κουρδικές πόλεις των οποίων το ποσοστό των Κούρδων φτάνει το 70%. Σε όλες αυτές τις περιοχές όλοι οι βουλευτές θα πάνε κατευθείαν στο κυβερνών κόμμα.

Στις προηγούμενες βουλευτικές εκλογές το ποσοστό της συμμαχίας ήταν 6,4%. Λόγω όμως του εκλογικού ορίου κατέβαιναν ανεξάρτητοι. Αυτή τη φορά κατεβαίνουν ως κόμμα και αυτό σημαίνει πως πρέπει να ξεπεραστεί το 10%. Στην Τουρκία συνολικά υπάρχουν 56 εκατομμύρια ψηφοφόροι και το όριο 10% σημαίνει 5.600.000 ψήφοι..

Όταν ξεκίνησε πριν από ένα δίμηνο η προεκλογική εκστρατεία ούτε ο Ερντογάν ούτε η κυβέρνηση είχαν καμία αμφιβολία ότι όχι μόνο θα σχηματίσουν αυτοδύναμη κυβέρνηση με συντριπτική πλειοψηφία αλλά -όπως έλεγε ο ίδιος ο Ερντογάν- «θέλει 400 βουλευτές». Αυτή όμως τη στιγμή, εάν η Συμμαχία πιάσει το 10%, το κυβερνών κόμμα Ανάπτυξης και Δικαιοσύνης κινδυνεύει να μην πάρει την αυτοδυναμία.

Ο Ερντογάν και η κυβέρνηση βλέπουν ως μοναδικό εμπόδιο μπροστά τους τη Συμμαχία και με όλη τη δύναμή τους και με κάθε μέσο επιτίθενται εναντίον της. Όλες οι εκδηλώσεις του πρωθυπουργού και της κυβέρνησης έχουν επιθετικό περιεχόμενο ενάντια στη Συμμαχία. Τα υπόλοιπα αστικά κόμματα μαζί με τους ρεπουμπλικανούς τάσσουν μπόλικες υποσχέσεις στο λαό μιλώντας για 13ο-14ο μισθό, δίνοντας βάρος στο κράτος πρόνοιας κ.λπ. προσπαθούν να ανταγωνιστούν με τον Ερντογάν. Στην ουσία οι δυνάμεις αυτές δεν υπόσχονται τίποτα για τα πραγματικά προβλήματα του λαού που αφορούν το εθνικό ζήτημα, ελευθερίες, δημοκρατία, ανεργία, πληθωρισμό, μεσαιωνικές εκμεταλλεύσεις, θωρο, ασφάλεια κ.λπ. Αντίθετα οι αστικές δυνάμεις δίνουν βάρος σε εθνικιστές τάσεις και υποστηρίζουν την κεμαλική επίσημη πολιτική που είναι άρνηση πολιτικών ελευθεριών σε κάθε επίπεδο.

Το κυβερνών κόμμα βγαίνει μπροστά στον κόσμο με χίλια δύο πρόσωπα. Στο όνομα του ισλαμισμού προσπαθούν να ενώσουν τους εθνικιστές, τους κεμαλικούς, τις καταπιεσμένες θρησκείες όπως σιίτες, την παραδοσιακή βάση της κοινωνίας που είναι δηλητηριασμένη με παντουρκισμό-οθωμανισμό.

Η σύνθεση της Συμμαχίας αλλά και το πρόγραμμα της που περιλαμβάνουν τις πραγματικές απαιτήσεις των λαών, μειονοτήτων, εργατών και εργαζομένων, γυναικών, αγροτών και νέων ενώνει εκατομμύρια κόσμο. Τα τελευταία δύο χρόνια στην Τουρκία και στο Κουρδιστάν υπάρχει μεγάλη λαϊκή αντίσταση ενάντια στην πολιτική που ασκεί η κυβέρνηση. Τα γεγονότα του πάρκου Γκεζί, που είχαν κρατήσει μέρες ολόκληρες, είχαν απειλήσει την κυβέρνηση συσσωρεύοντας τις λαϊκές εργατικές αντιδράσεις. Στη συνέχεια η δολοφονία 301 εργατών στα ανθρακωρυχεία στη Σόμα, οι αντιδράσεις και διαδηλώσεις για την πολιτική της κυβέρνησης στη Συρία και τη στρατιωτική βοήθεια προς το Ισραήλ είχαν προκαλέσει σε όλη την Τουρκία αλλά και ιδιαίτερα στο Κουρδιστάν μεγάλες αντιδράσεις απ' τις οποίες το αποτέλεσμα ήταν μέσα σε μια εβδομάδα δολοφονήθηκαν 43 άτομα. Αυτές τις μέρες πραγματοποιήθηκε μια απ' τις μεγαλύτερες, μαζικότερες απεργίες στον κλάδο του μετάλλου με τη συμμετοχή χιλιάδων μεταλλεργατών στα εργοστάσια Φορντ, Ρενό, τρακτέρ κ.ά. Οι εργάτες έδωξαν το φασιστικό συνδικάτο που ανήκει στην κυβέρνηση και στους Γκρίζους Λύκους. Οι απεργίες αυτές συνεχίζονται έως σήμερα και επεκτείνονται σε μεγάλες βιομηχανικές περιοχές. Αυτό είναι ένα στοιχείο ότι οι εργάτες και εργαζόμενοι στρέφονται

ενάντια στα ψέματα της κυβέρνησης περί μεγάλης ανάπτυξης και επίπεδου ζωής. Ο κόσμος βλέπει ότι η ανάπτυξη αυτή είναι του κεφαλαίου και η χώρα συνεχίζει να αποτελεί παράδεισο φθηνής εργασίας με μεσαιωνικές συνθήκες.

ΝΕΑ ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Παρεμβάσεις στο εξωτερικό

Ωστόσο είναι πραγματικότητα ότι η Τουρκία αποτελεί χαρακτηριστική χώρα με χίλιες δύο αντιφάσεις που επηρεάζουν τα κοινωνικά στρώματα και τις τάξεις, καθώς και κινήματα όπως το κουρδικό, το ισλαμικό, το κεμαλικό, το λαϊκό κ.α. Δηλαδή οι κυρίαρχες τάξεις έχουν πολλές δυνατότητες να αλλάξουν την ημερήσια διάταξη προς την κατεύθυνση που επιθυμεί το κεφάλαιο. Ο Ερντογάν και η κυβέρνηση συνεχώς επενδύουν στη συντηρητική πολιτική η οποία δεν αφορά μόνο τα εσωτερικά ζητήματα αλλά και τα εξωτερικά.

Αυτή τη στιγμή η Τουρκία έχει μεγάλα προβλήματα σχεδόν με όλες τις γειτονικές χώρες και η «νέα οθωμανική πολιτική» των κυβερνήσεων του Ερντογάν έχει κουτουλήσει στον τοίχο. Σε ολόκληρη Μέση Ανατολή δεν υπάρχει χώρα που να μπορεί να επισκεφθεί. Η παρέμβαση της Τουρκίας στις γειτονικές χώρες δημιουργεί μεγάλη αντίδραση τόσο μέσα όσο και στις γειτονικές χώρες. Είναι περιττό να πούμε ότι αυτές τις μέρες κυκλοφορούν στα ΜΜΕ βίντεο όπου διαπιστώνονται τα τεράστια ποσά των όπλων που δόθηκαν στους ισλαμοφασίστες του 1815.

Παρ' όλα αυτά η Συμμαχία δεν είναι εύκολο αλλά ούτε και αδύνατο να ξεπεράσει το όριο 10%. Όλα τα στοιχεία δείχνουν ότι η είσοδος της Συμμαχίας στη βουλή θα προσδιοριστεί με οριακές ψήφους. Οι ενδείξεις που υπάρχουν είναι ότι οι ψήφοι που οδηγούν στο ξεπέρασμα του ορίου έχουν εξασφαλιστεί. Βέβαια εδώ πρέπει να τονίσουμε ότι στις προηγούμενες εκλογές η νοθεία που υπήρχε είχε ξεπεράσει κάθε προηγούμενο και επί μέρες στους κάδους των σκουπιδιών έβγαιναν ψήφοι των ανεξάρτητων, υποψήφιων βουλευτών. Στις δημοτικές εκλογές την ώρα της καταμέτρησης είχε γίνει διακοπή ρεύματος σχεδόν στη μισή Τουρκία και στο Κουρδιστάν και η κυβέρνηση δικαιολογούσε τη διακοπή λόγω τεχνικών προβλημάτων. Και ποιο ήταν το τεχνικό πρόβλημα; «Μια γάτα είχε μπει σης εγκαταστάσεις των εργοστασίων ρεύματος και είχε προκαλέσει ζημιά».

Σε περίπτωση που η Συμμαχία δεν μπει στη Βουλή και ο Ερντογάν εξασφαλίσει την αλλαγή του Συντάγματος προς «καθεστώς σουλτάνου», η νέα κυβέρνηση θα κηρύξει πόλεμο ενάντια σε όλες τις απαιτήσεις των καταπιεσμένων λαών και μειονοτήτων, των εργατών και εργαζομένων. Ταυτόχρονα θα προσπαθήσει να ξεμπερδέψει ακόμα καλύτερα με τους

αντιπάλους μέσα στο κράτος και την οικονομία.

Για το κίνημα θα είναι εντελώς διαφορετικά. Ο αγώνας σε κάθε επίπεδο θα ριζοσπαστικοποιηθεί ακόμα περισσότερο και θα ζεσταθούν ακόμα περισσότερο οι δρόμοι, οι πλατείες, τα εργοστάσια...

***Ανταποκριτής της ημερήσιας εφημερίδας Εβρενσέλ και του καναλιού Χαγιάτ**

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 7.6.2015